

Prædiken til 23. søndag efter trinitatis

Matt. 22, 15-22

”Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er!”

Jeg tror, at de fleste af os har hørt dette udtryk før. Men hvad betyder det? Den første del er jo nem nok. Jesus har fået en mønt stukket i hånden og er blevet spurgt om, hvem man skal betale skat til. Og svaret er selvfølgelig, at vi skal give skattekroneerne til skattefar.

Men hvad med den anden del? Hvad er det, som tilhører Gud? Jah, altså teknisk set tilhører det hele jo Gud, for han er jo skaberen af alting. Men jeg tror ikke, at det er det, som Jesus tænker på lige her. Mit svar er kort og godt tilbedelse. Jeg tror, at vi skal betale kejseren penge, og vi skal tilbede Gud.

Men så melder der sig et nyt spørgsmål på banen: Hvorfor vil Gud have vores tilbedelse? Det er et spørgsmål, som jeg er blevet stillet rigtigt, rigtigt mange gange igennem tiden - som regel af ateister, som ikke kan forestille sig, hvorfor i alverden, jeg synes Gud er så fed, når nu han konstant kræver, at jeg behandler ham som en, ja, som en Gud. Kan det virkelig passe, at Gud har så skrøbeligt et ego, at han har brug for at føle sig vigtigere end os små mennesker?

Der er noget ved det ord - tilbedelse, som giver mange af os en dårlig smag i munden. Instinktivt er der mange af os, der føler, at det er forkert at tilbede nogen eller noget. Jeg gør i hvert fald. Men hvorfor egentligt?

Jeg tror, det skyldes, at tilbedelse altid involverer underkastelse. Det er selvfølgelig ikke det eneste, som ligger i det at tilbede. Der ligger også taknemmelighed og tillid og generel velvilje og sikkert også mange andre gode ting, som ingen af os har et problem med. Men der ligger også underkastelse. Og det er svært for mange at sluge. Og det er ikke svært at se, hvorfor! Historien er fuld af eksempler på, hvor galt det går, når nogle kræver underkastelse, og andre giver den.

Og selv hvis vi ikke forestiller os Gud som en autokratisk diktator, som bare gerne vil have, at vi alle sammen er hans små undersåtter, så står spørgsmålet stadigvæk tilbage: Hvorfor underkastelse? Hvorfor vil Gud ikke have en samtale med os i stedet? Hvorfor vil han ikke have et ligeværdigt forhold? Er det ikke tættere på det, en kærlig Gud ville bede om? Og vi siger jo her i kirken, at Gud er kærlig?

Jeg skal gerne indrømme, at jeg selv har

været noget anfægtet af det spørgsmål. For det er svært at forstå. Og det er endnu sværere at forklare.

I dag vil jeg alligevel forsøge. At komme med en forklaring, altså.

Det starter med en undersøgelse af, hvad det vil sige at underkaste sig nogen eller noget: At underkaste sig betyder i min optik for det første, at man lader andre tage styringen. At man underordner sig og følger andres beslutninger og ordrer. Og det er jo i princippet direkte udemokratisk. Hvordan kan jeg, der nyder så godt af at være født i et vestligt demokrati, nogensinde retfærdiggøre, at lade nogen andre tage styringen over mit liv? Hvordan kan jeg indgå i en relation, hvor jeg bare skal følge efter og gøre, hvad der bliver sagt?

For det andet betyder underkastelsen også, at man betragter sig selv som mindre værd. At man betragter nogle andre som mere vigtige og mere værdifulde. Og hvordan kan jeg som moderne menneske anerkende, at nogen skulle være mere værd end mig? Altså sådan i en helt principiel forstand. Vores samfund, ja hele vores kultur er jo bygget op omkring forestillingen om, at alle i princippet er lige meget værd. Det er jo gudhjælpemig en tanke, vi har fra Bibelen selv! Nej, underkastelsen er svær at retfærdiggøre. Den er ved første øjekast decideret umoralsk.

Jeg vil gøre forsøget alligevel. På at retfærdiggøre underkastelsen altså. For jeg mener det faktisk, når jeg siger, at vi skal tilbede Gud - og dermed også underkaste os ham.

For mig er det springende punkt dér, hvor vi spørger, hvad det er, vi underkaster os.

Hvad er det, som vi lader tage styringen over os? Hvad er det, som vi føler er vigtigere end os selv?

Hvis svaret er et andet menneske eller endda en ideologi, så vil jeg med det samme sige, at det er forkert. Der er intet menneske, som er vigtigere end andre, og intet menneske fortjener fuld underkastelse. Og der er heller ingen ideologi, som er noget værd, hvis den kræver af os, at vi ofrer alt, hvad vi er.

Men hvad så med noget andet i stedet? Hvad f.eks. med kærlighed?

Lad os prøve at tænke det igennem: At underkaste sig kærligheden betyder, at vi accepterer, at kærligheden er det vigtigste i verden. Vigtigere end alt andet. Vigtigere end os selv endda.

Det betyder, at vi sætter vores andre interesser til side for kærligheden: Vores ego, vores smålighed, vores misundelse, vores had, vores frygt. Det betyder, at vi altid kæmper for at bringe mere kærlighed ind i både vores egne og andres liv. Det betyder, at vi er villige til at lade vores liv, hvis det kan skabe mere kærlighed i verden.

At underkaste os kærligheden betyder også, at vi bestræber os på at lade kærligheden fylde totalt i os. At vi lader kærligheden tage styringen og diktere, hvad vi skal gøre. Det betyder, at når vi i frustration eller frygt har lyst til at gøre andre ondt eller holde dem ude, så lukker vi dem i stedet ind og giver dem omsorg. Det betyder, at hvis vi møder nogen, som har brug for vores hjælp, så er vi barmhjertige og gør alt, hvad vi kan for dem. Det betyder, at når vi har lyst til at synke ned i bitterhed, selvhad og selvmedli-

denhed, så rejser vi os i stedet op og møder verden med oprejst pande og et smil på vores læber. Det betyder, at vi ser alle mennesker som uendeligt meget værd i sig selv og handler ud fra dét.

Ved I hvad? Det kan jeg faktisk godt leve med. Jeg kan godt leve med at få at vide, at jeg skal underkaste mig kærligheden. Ja, jeg skal være ærlig og sige, at jeg ser det som en rigtig god ting.

Og i mit hoved er det at underkaste sig kærligheden også at underkaste sig Gud. For Gud er kærlighed. Det står der i Bibelen. Det er det, jeg tror på.

Og der har I så mit svar på, hvorfor vi skal tilbede Gud. Vi skal tilbede Gud, fordi vi dermed underkaster os kærligheden; lader den fylde alt i os og diktere os.

Og dermed finder vi også et yderligere svar på, hvad det er, vi skal give kejseren foruden vores penge. Vi skal give ham kærlighed. For kejseren er ikke bare kejser, han er også vores næste: Et menneske, der fortjener at blive set og hørt på med kærlighed.

Det sidste spørgsmål, der er tilbage, er: Hvordan gør vi det? For det er svært at tilbede Gud og at elske hinanden - det er jo i og for sig det samme.

Og det spørgsmål har jeg intet svar på, for jeg er ikke altid selv så god til det. Mit bedste bud er, at vi skal prøve så hårdt, som vi kan, og så håbe på det bedste. Og trøste os ved, at selvom vores bedste ikke er særligt meget, ja det er måske ingenting, så har Gud lovet at dømme os med nåde og kærlighed.

Tak.

Lars Gustav Lindhardt

Avedøre

Salmer:

745, 287, 728, 367, ”Glæden griber mod natstjernens skær”, 11

Glæden griber mod natstjernens skær

Mel.: ”Scarborough Fair”

Glæden griber mod natstjernens skær

- rød som blod, som roser, som vin –
og folder lysets sitrende fjer
over barnet som baldakin.

Mørket gløder bag korset i nat

- rødt som blod, som roser, som vin –
Min Gud, vor jord er stum og forladt;
stjerner slukner mod dens ruin.

Smerten flammer bag aske og jord

- rød som blod, som roser, som vin –
men ler, når påskedæmringen gror
blå af havet som rosmarin.

Gud, du skænker os glæden på ny

- rød som blod, som roser, som vin –
udmejsler troen, frodig og fin,
skabt til liv gennem nattens gry.

Lisbeth Smedegaard Andersen

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk